

W kręgu autobiografizmu i eseizowanej prozy. Twórczość prozatorska Andrzeja Stasiuka w latach 1992-2010

Streszczenie rozprawy doktorskiej

Dysertacja ta podejmuje problem genologiczno-tematycznej ewolucyjności prozy Andrzeja Stasiuka w latach 1992-2010. Zasadnicze pytania w niej postawione dotyczą kilku kwestii. Czy jego prozę można interpretować jako sieć, którą zagęszcza kolejny tekst? Czy Stasiuk ewoluował od twórcy zakorzenionego w postmodernizmie w kierunku pisarza metafizycznego? Czy jest również pisarzem autobiograficznym? Usiłowałem więc zdemaskować Stasiuka strategię autobiografizacji prozy. Problemy związane z budowaniem tożsamości w wymiarze indywidualnym i zbiorowym w odniesieniu do podróżopisarstwa Stasiuka, przestrzeń skorelowana z podróżą będącą egzemplifikacją ludzkiego losu, zagadnienie melancholii obecnej w prozie Stasiuka, rozpatrywane pod kątem melancholii drogi, *Opowieści galicyjskie* oraz *Zima* odczytane w duchu melancholii sprzężonej z miejscem, noszącej znamiona *acedii* to kolejne problemy podjęte w pracy. Ostatnia część rozprawy oparta została na ustaleniach dotyczących społeczno-politycznego wymiaru twórczości prozatorskiej Stasiuka. Pisarz w *Dzienniku pisanym później* analizuje historię, co jest w jego prozie nowością. Zdarzenia widziane są przez jego narratora w optyce polskiej skłonności do ofiary. Stasiuk redefiniuje więc martyrologiczny trzon narodowej tożsamości oraz dekonstruuje utrwalone, kulturowe, tożsamościowe mity. *Dziennik pisany później* odczytany został przeze mnie jako utwór o charakterze politycznym.

